

Josef Pecinovský

BUDIŽ VÁM MĚSÍC LEHKÝ

21

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

21

Josef Pecinovský
BUDIŽ VÁM MĚSÍC LEHKÝ

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Agent John F. Kovář:

Statut: opět v činné službě

Rekapitulace: Agent JFK, ukrytý pod falešnou identitou, rozkryl buňku agentů zneužívajících prostředky Agentury i její technologie k soukromým účelům. Nelegální aktivity generál majora Luciuse Treneperta vyústily ve zkázu celého jednoho světa a ztrátu desítek agentů. Do děje byla zapojena entita X-Hawk s ne zcela jasným cílem. Díky zásahu JFK, Vegy, agenturního popravčího Noela Dwakena a *Zářící* Anny (její fyzická podstata není známa) byla situace víceméně stabilizována. Došlo ke ztrátě zbraně označované kódovým jménem Diaspora. Její další použití je nepravděpodobné, poslední žijící tvůrce Asenat zmizela v neznámé realitě.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:

Tým přes snahy okolí funguje. Zdánlivě rozložen, ale jeho členové velmi efektivně spolupracují. Všechny analýzy nasvědčovaly, že JFK definitivně opustí řady EF a možná se dokonce postaví proti ní. Po nespecifikované intervenci velitele Ultimatívni divize se vrátil do služby. Proč? Z pohledu oficiálního velení nespolehlivý.

KILLER

Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

Prolog

Astronaut Eugene Andrew Cernan se už vzdálil od lunárního vozítka Lunar Rover dobrých pětapadesát yardů. Nacházeli se na samém okraji údolí Taurus-Littrov téměř uprostřed Mare Serenitatis. Vozítko dovezlo oba astronauty prakticky na horizont, do vzdálenosti asi tři mil od lunárního modulu Challenger.

Cernan se ohlédl. Jeho kolega Harrison Hagan Schmitt byl původním povoláním geolog, a tak se nebylo co divit, že byl právě plně zaujat nějakým na pohled bezvýznamným kamenem a zůstal tedy několik kroků pozadu.

Cernan dospěl k vrcholu terénní vlny jako první. Překonal ji a pohlédl na planinu, která se před ním rozevřela. Byla prozářena sluncem a ukončena v nevelké vzdálenosti ostře zubatým okrajem nevelkého kráteru.

Chtěl udělat další krok, ale to, co spatřil o několik stupňů směrem doprava od hřebene kráteru, mu doslova zarazilo nohy do tenké vrstvičky měsíčního prachu.

Stál a díval se tak dobré dvě nebo tři vteřiny a po celou tu dobu doufal, že trpí jen halucinacemi a že vzápětí musí ten přelud zmizet.

Nestalo se tak. Cernan měl pocit, že se dusí, protože nic nebylo méně pravděpodobné než to, co se právě odehrávalo před ním. Vnímal jakési zvuky ze sluchátek, ale to byly jen hlasy z řídicího střediska. Ještě chvíli váhal. Měl strach, že ho budou považovat za blázna, ale co když je ten přelud skutečný...

V rukou třímал fotoaparát. Zvedl jej a zamířil objektivem tam, kde vůbec nic nemělo být.

Stiskl spoušť.

Podruhé, potřetí.

Přelud existoval dál.

Cernan nevěděl, co má udělat, ale nakonec zvítězila profesionální čest.

„Houstone, máme problém,“ řekl dost nerozhodně do mikrofonu.

1. Modré monstrum

John Francis Kovář, který se právě včera vrátil z mise do světa Dorova, zacvakl oba uzávěry kufru. Měl už plné zuby telepatických bestií, kanibalských hodů a Ultimatívního oddělení.

Konečně dovolená, říkal si a zálibně se díval na dvě letenky na Havajské ostrovy. Pohled na hodinky jej přesvědčil o tom, že před odletem má ještě čtyři hodiny čas.

Druhá letenka byla ještě anonymní. Uvažoval, zda by opravdu neměl zavolat Andree de Villefort a nenápadně ji postavit před hotovou věc, ale sotva vytáhl mobil z kapsy, přístroj mu v ruce zadrnčel.

S nechutí si na displeji přečetl jméno Ljuby Bytewské, své šéfové. Viděl se s ní naposledy dnes ráno, kdy mu doslova zakázala podílet se na další akci a vyhnala ho na dovolenou.

Nejdřív s ní vůbec nechtěl mluvit, ale cosi mu říkalo, že jejím záměrům stejně neujde a že v Praze jednadvacátého století nedokáže zmizet, i kdyby mobil zahodil, natož pak na Havaji. Ta ženská určitě dávno ví nejen to, kterým letadlem a v kolik hodin poletí, ale zná i číslo sedadla a jméno hotelu, kde se ubytuje, včetně čísla pokoje, a je schopná ho přitáhnout zpátky z druhého konce zeměkoule.

„Slyším,“ řekl neutrálně a byl zvědav, v jaké náladě ta dáma je. Z jejího obličej se dala vyčíst snad jen obvyklá přísnost. Mohlo to znamenat leccos. Především se nabízela možnost, že se John Francis Kovář ocitl v kardinálním průšvihů. Nedalo se ani vyloučit, že má být vyznamenán a povýšen. A taky se naskýkala nejhorší varianta – někde něco hoří a zachraňovat situaci půjde opět on.

Třetí možnost byla ta správná.

„Johne, potřebuji vás tady,“ řekla Ljuba Bytewská suchým úřednickým tónem.

„Ve 21.10 mi letí letadlo,“ nesměle namítl Kovář.

„Je možné, že to stihnete, sbalte si kufr a vemte si ho pro jistotu s sebou.“

Měl na jazyku devět šťavnatých poznámek, místo toho řekl:

„Musím to být opravdu já?“

„Ano, Johne, tentokrát to musíte být doopravdy vy.“

Neptal se, co se děje, do telefonu by mu to stejně neřekla.

Už mu bylo jasné, že nikam nepoletí. Ljuba se tvářila až příliš tajemně.

Nakonec naložil do auta i ten kufr, přestože měl původně v úmyslu jej vyhodit z okna a letenky roztrhat a hodit do koše. Cestovní průkazy zasunul do kapsy saka.

Rozhodl se, že to vezme nejkratší trasou. Jistě, riskoval pokutu, ale nebyl právě v nejlepší náladě a nějaké dopravní předpisy mu byly ukradené. Navíc dobře věděl, že ve středu Prahy ho nikdo stavět nebude.

Ve Vodičkově ulici musel zpomalit, na zastávce stály dvě tramvaje s číslem 3, naskládáné v obou směrech, a nebylo kudy projet. Uvažoval o tom, že překážku objede Palackého ulicí a potom Jungmannovou, dalo se odbočit i doleva do Školské ulice, v každém případě se potřeboval dostat přes Vltavu. Nejlépe přes most Legií, řekl si, tato trasa se mu promítla do mysli namísto původně uvažované Resslovy ulice a Jiráskova mostu. Tato zkratka sice byla delší, ale podle navigace na palubní desce byla právě teď průjezdná.

Trochu ho mátl, že nebyl varován před zablokovanou Vodičkovou ulicí, ale domyslel si, že se jedná o obvyklé extrémní dopravního podniku.

Odbočit už nestihl. Cosi jeho vůz rázně zastavilo. Tak rázně, že ucítil bezpečnostní pás. Zajímalo ho, na co vlastně narazil, ale před nárazníkem nebylo nic jiného než vzduch. Auto samo to za náraz nepovažovalo, protože airbagy zůstaly na svém místě, přesto měl John na okamžik zvláštní pocit v žaludku.

Motor vozu ztichl. Johnovi se zdálo, že se chvěje země. Obě tramvaje před ním jako kdyby se na okamžik dostaly do proudu žhavého vzduchu, protože se jejich kontury prudce rozechvěly, a pak začaly mizet do neznáma. John tuto situaci znal, bylo zřejmé, že se tady právě před ním otvírá portál.

Sáhl do kapsy po zbrani, protože uvnitř vozu si nepřipadal právě bezpečný. Vzal za kliku dveří. Ven už se nedostal. Dlažba se propadla.

Jakýsi zvláštní výboj na okamžik obklopil jeho vůz a John uslyšel ostrý sykot. Dveře byly beznadějně uzamčeny a John marně lomcoval klikou. Hleděl však s pistolí v ruce stále před sebe a viděl, jak se z černého otvoru v dlažbě zhmotňuje jakési záhadné těleso, světlemodré až bezbarvé, lesklé jako mramor. Na toto mírumilovné místo se něco takového rozhodně vůbec nehodilo.

To, co se pomalu, ale neodbytně hrnulo ven z portálu do reálného prostoru, byl nade všechny pochyby tank. Zvláštní tank. Zcela jiný tank. Nepatřil do tohoto světa. Tvar ještě jakž takž odpovídal standardnímu vzhledu těžkého bojového vozidla, věž, která na pohled pevně splývala s podvozkem, se však neježila ani jednou hlavní, a přesto bylo zřejmé, že neznámé zbraně s drtivými účinky míří Johnovi přímo do obličeje. Podvozek, který se objevil na pražské dlažbě jako poslední, neměl pásy ani kola. Tank klouzal po zvláštním podvozku, jenž se podobal nejvíc ze všeho harmonice. Drtil žulové kostky na prach, který odletoval do stran v prudkých gejzírech. Plášť té obludy zjevně neprošel žádným hutním závodem na této planetě. Sice na pohled připomínal sklo, ale Kovář usoudil, že se jedná o kov, protože kdo by taky vyráběl tanky ze skla.

Zadní část tanku zůstávala ještě vězet v portálu, takže nebylo zřejmé, jak je ta věc dlouhá, rozchod podvozku však přesně odpovídal rozchodu tramvajových kolejí, ovšem v obou směrech. A pak se na předku té kovové obludy otevřela nenasytná ústa a z nich se pomalu vysouvaly dva obří nástroje podobající se nejspíše mechanickým rukám, a ty během dvou vteřin rázně stiskly z obou stran Kovářův vůz. John marně zápasil s řadicí pákou, pedálem spojky a startérem, jak se snažil uvést vůz do chodu a vycouvat. Pak pocítil, jak se neprůstřelná karosérie se začíná lámat, a poznal, že už není kudy uniknout.

„Tak co vlastně chceš, ty hajzle?“ procedil mezi zuby. „A odkud ses tu vzal?“

Rozhodně však nemínil stát se potravou nějaké kovové zrůdy.

Stiskl malé tlačítko pod přístrojovou deskou. Doufal, že aspoň něco bude fungovat.

Dočkal se.

Střecha vozu se roztrhla a Vodičkovou ulicí se rozlehl tlumený výbuch. O dvě vteřiny později dopadlo sedadlo, jež se právě katapultovalo ven ze zmrzačeného stroje, o dvacet metrů dál. Ne nadarmo trénoval Kovář katapultáž. Věděl dobře, jak udržovat rovnováhu, jak se do sedadla sbalit, aby tramvajovou trolej roztrhla horní hrana opěradla a nikoli jeho hlava, a také dobře věděl, co dělat těsně předtím, než sedadlo dopadne. Pevně zapnuté pásy jej udržely a náraz dopadu z výše patnácti metrů utlumil pomocný výbuch.

Pásy rozeplnul naučeným pohybem a parakotoulem se vzdálil od sedadla, které mu právě zachránilo život.

A teprve teď uslyšel, jak křičící dav prchá, spatřil několik bezvládně ležících lidí, viděl hořící tramvaj, napůl ponořenou do dosud pevné dlažby, a také gigantický otvor, z něhož stále ještě trčel korpus cizího tanku, vzhůru tryskal nesmírný proud vody z narušeného vodovodního potrubí. Z oken rozbité tramvaje se pokoušeli vyskakovat lidé. Moc se jim to nedařilo. Zád' tramvaje se pozvedla natolik, že se její zadní část dotkla troleje, zajiskřilo to. Kovář si uvědomil, že z jámy kromě jiného uniká i plyn. Každá sebemenší jiskra jej mohla přivést k výbuchu. V elektrickém vozu dosud vězelo několik desítek křičících a sténajících lidí...

Viděl své auto, jak je vtahováno kamsi do hlubin toho divného stroje, a nepochyboval o tom, že někdo si dal takovou námahu s průnikem jen proto, aby se zmocnil jeho. Jistě, šlo jim o Kováře a chtěli ho živého. Kdyby ho chtěli zabít, použili by mnohem jednodušší a ráznější

prostředky. I takto se mu však zdálo, že kulisy jsou příliš megalomanské, on by svůj vlastní únos osnoval elegantněji.

Pochopil ovšem, že ještě není vyhráno. Stál tady prakticky s holýma rukama, vlastně jen s revolverem v ruce, proti stroji vyzbrojenému neznámými zbraněmi. Na co vlastně čekají? Proč se nic neděje?

Uslyšel sirény, brzy bude mít záchranná služba situaci pod kontrolou. Pokud ovšem tenhle tank... Usoudil, že bude nejlepší zmizet. Nebude tady nic platný. Pak poznal, že už to nejde. Ucítil náraz. Neviditelný náraz. Zní to absurdně, ale John vnímal tu ránu celým povrchem těla a současně vnímal, že se mu něco přehrabuje v mozku. Mozek přece nebolí, říkal si, ale on ucítil bolest, jaká ho pomalu srážela do kolen. Přestal vnímat okolí, ztratil pojem o tom, kde je, jen marně zápasil s tou tajemnou silou, která se teď snažila pokořit jeho bytost.

Pak tlak poněkud povolil a John byl zpátky v Praze. Viděl, že cosi neviditelného ho uchopilo a začalo ho to pomalu vláčet po dlažbě směrem k tanku, který už sežvýkal a vyplivl trosky jeho auta. Pochopil, že je v pasti, tělo i ruce mu sevřela neznámá síla, která jej pomalu a neodvratně vlekla tím směrem, kde za stříbřitým tankem zel portál. Letmo do něj nahlédl a poznal, že tunel je neskutečně hluboký a že tady, ve Vodičkově ulici, právě existuje průchod do světa, který mu rozhodně nebude přátelský.

Nečeká ho smrt, to věděl, oni ho potřebují. Proč? K čemu je jim John Francis Kovář, speciálně cvičený agent E. F.?

Nemínil se dát tak lehce, ale síla jeho svalů nestačila. Zamířil revolver do světélkujícího chřtánu, přímo do té brány, a vystřelil. Jednou, dvakrát, třikrát. Mohl si to dovolit, dobře věděl, že už je oddělen sférickým polem od prostoru pražské ulice a k výbuchu plynu nemůže dojít. Dvakrát uslyšel cinknutí kovu o kov, jednou střela vletla do vnitřku portálu a její dopad nezaznamenal. Čtvrtá střela se odrazila a hvízdla mu kolem uší; silové pole ji hravě zneškodnilo. Trapně dopadla na dlažbu hned vedle nábojnice.

Trochu se zastyděl. Takhle by si vystřílel celý zásobník úplně zbytečně, jeho zbraň je tady naprosto neúčinná. Možná ji ještě bude potřebovat.

Chybělo asi deset kroků, už se skoro nebránil, a pak přímo před sebou spatřil cizí ruku. Ruku, kterou by poznal snad i potmě. Vynořila se z malého pomocného portálu, který se otevřel doslova na jeho přání. Někdo ho tedy sledoval, ještě někdo jiný než ti neznámí z modrého tanku. Ruka třímala cosi, co se podobalo petláhvi, kdyby to nebylo modré a nevážilo to dobře dva kilogramy.

„Díky, Andreo,“ stačil zašeptat a uchopit ten předmět, než se malý portál, násilně otevřený do sféry silového pole, vzápětí opět uzavřel.

Nevěděl, co drží v ruce, ale musela to být zbraň. Nesedla dobře do ruky, musel ji uchopit oběma. Neměla klasickou spoušť, jen jakési tlačítko, a navíc nikde neviděl hlaveň.

To mi mohli rovnou hodit luk a šípy, pomyslel si ironicky, ale pak začal jednat. Zamířil láhev hrdlem proti tanku a prudce stiskl tlačítko; nic jiného se vlastně s tím předmětem dělat nedalo. Těžký, jakoby mazlavý proud záření vytryskl směrem k průzračnému jícnu a Kovář vzápětí s uspokojením konstatoval, jak tank klesl. Pak se začal tavit. Tři, čtyři, pět, osm vteřin. Silové pole povolilo a z tanku se stala beztvářá tekutá hrouda. Kovářův automobil, už napůl pohlcený, se doslova vypařil. Portál do jiného světa ještě jednou zamžikal, Johnovi se zdálo, že v něm vidí jakousi postavu, takový zvláštní sveřepý obličej, ale pak se vše zastřelo ohnivou stěnou.

Byl volný. Hodil plazmový zářič – co jiného to bylo? – do jámy vedle trosek tanku. Ani jedno z těchto zařízení nepatřilo do tohoto světa. Spokojeně pozoroval, jak se na oba předměty začíná aplikovat Maurbyho efekt. Vzhledem k tomu, jak rychle efekt postupoval, odhadl konstrukci stroje na rok 3000 nebo budoucnost ještě vzdálenější.

Když přijela policie a hasiči, mohli v jámě uprostřed Vodičkovy ulice, ve změti dlažebních kostek a kolejí, spatřit jen rezavé trosky něčeho, co vůbec nepřipomínalo zázrak techniky. To už ale seděl John Francis Kovář v taxíku, který ho unášel po Smetanově nábřeží.

2. Setkání s plukovníkem Edwardsem

„Zajímá se o vás a tím pádem i o nás CIA,“ řekla Ljuba Bytewská. Johnovi připadala neobyčejně nervózní. Takovou ji neznal.

„S CIA přece nespolupracujeme,“ namítl John.

„Neřekla jsem, že půjde o spolupráci.“

„Opravuji se. Do naší sféry vlivu CIA nikdy nezasahovala.“

„Jistě, ale zdá se, že to ode dneška bude trochu jinak.“

„Má to nějaký racionální smysl, jít jim na ruku?“

„Vždycky má smysl nerozhněvat si mocné tohoto světa,“ řekla tvrdě Johnova šéfová a změnila se v tu chvíli v jakousi asexuální bytost. Vzápětí pookřála:

„Nevolala bych vás, kdyby nešlo o vás osobně.“

„Jsem v průšvihů?“ ptal se Kovář a marně pátral ve své mysli, kde by se mohl na svých misích dotknout životně důležitých zájmů USA. Po malé chvilce uvažování pochopil, že takřka na všech.

„Ještě ne, ale bojím se, že budete, když teď odmítnete spolupracovat.“

„Tak v tom případě jsem ochoten naslouchat.“

JFK si toho možná dovolil až příliš, ale Bytewská ten ironický tón přeslechla.

„Nechci po vás nic jiného, než abyste jim byl po nějakou dobu plně k dispozici.“

„Máte pro to nějaký zvláštní důvod?“

„Ne, ale je to jakási...“ na chvíli zaváhala „...intuice. Myslím, že si vás vybrali záměrně. A taky si myslím, že jim někde pěkně hoří koudel u zadku.“

Proto si vybrali mě, pomyslel si Kovář. Nejenže jim hoří pěkně koudel u zadku, ale něco tam pěkně smrdí a taky jde o kejhák. Kdybych já mohl vybírat, taky bych tam poslal Kováře. Představila mu plukovníka Thomase Pattena Edwardse.

Kovář významně nadzvedl obočí, pak podal tomu vyzáblému padesátníkovi s nakrátko střiženými lehce prošedivělými vlasy ruku.

Bytewská jim dala k dispozici salonek. Kovář dobře věděl, že zde, v sídle pobočky Agentury E. F., se žádné odposlechy nevedou. Vše, co si řeknou s tímhle pánem, bude skutečně důvěrné a jen mezi čtyřma očima. Pravdou ovšem je, že Ljuba Bytewská očekává podrobné hlášení, ale co do něj napíše, to už záleží jen a jen na něm.

Kovář chvíli pozoroval toho člověka. Nebylo na něm nic, ale vůbec nic zvláštního. Žádné ostře řezané rysy, žádné speciálně vyvinuté svaly. Jen upravený, elegantní oblek, patrně šitý na míru, poněkud zablácené boty, což byl důsledek současného pražského počasí. Američan zjevně ušel nějaký kus cesty pěšky.

Kovář pochyboval, že CIA by měla prsty v pokusu o únos, který musel přestat před necelou hodinou. Neměl důvod v tomto ohledu Američany podezřívát, ti používali jiné metody. Ostatně věděl, že ten útok sice nebyla náhoda, ale on sám neznámému nepříteli napochodoval do rukou jako tele na porážku. Jde jen o to, zda právě tak dobrovolně položí hlavu pod gilotinu.

Kovář usrkával sodovky, plukovník Edwards měl před sebou masivní sklenici whisky bez sody, ale nezdálo se, že by se o nápoj nějak zvlášť zajímal.

Chvíli se pozorovali.

Konečně se plukovník pohnul.

„Potřebujeme vás, Kováři.“

„CIA se dostala do krize?“ ušklíbl se JFK.

„Ne tak docela, aspoň ne tak, jak si myslíte. Problém je někde jinde. Sledujeme iniciativy vaší Agentury už delší čas. Nejsou nám proti mysli, protože zatím nijak neohrožují integritu Spojených států ani se nedotýkají jejího území, vyjma...“

Na chvíli se odmlčel a Kovář si maně připomněl svou cestu do ústí řeky svatého Vavřince. Pravda, tehdy o nějakých Spojených státech ještě nemohlo být ani slechu, ale přece jen...

„*Meč a tomahawk* jste pojmenovali tu akci, že?“

JFK pozvedl obočí, protože musel uznat, že CIA je informována skutečně velmi dobře.

„Musíme vědět všechno, rozumíte? Ale teď jde o něco jiného. Ne, nebojte se, tentokrát se to netýká samotné bezpečnosti Spojených států. Jde o něco víc.“

„Oč vlastně?“ konečně promluvil Kovář, kterého to pobíhání kolem horké kaše nebavilo.

„Někdo zabil Kolumba a on neobjevil Ameriku?“

„Ne, s tím bychom si poradili. Nejste jediní, kdo hlídá dějiny této planety a sleduje narušitele z paralelních světů. Zatím to však bylo jen škádlení mravence bosou nohou.“

„A teď?“

„Teď někdo škádlí tygra.“

„A jak se to projevuje?“

„Zatím nijak, ale obávám se, že jde o bezpečnost celé Země, či spíš naší civilizace.“

„To už tvrdil George Bush hned po 11. září.“

„Je to trochu jinak. Útok je veden nenápadně, ale o to zákeřněji. Ví o něm zatím jen několik lidí. Chcete znát podrobnosti?“

„Když už jste to nakouzl, tak asi předpokládáte, že je budu chtít vědět.“

„Pak ovšem musíte odletět se mnou. Tady... I v Praze mají všechny stěny uši. Tam, kde si spolu budeme povídat, žádné štěnice nejsou a ani být nemohou.“

Možná by se divil, pomyslel si Kovář, plukovník mu sice vůbec nepřípadal nezkušený, ale když měl štěnice ve zdech Kremlu Brežněv, snad už na Zemi neexistuje místo, které by se nedalo odposlouchávat.

„Kam by to mělo být?“

„Dovíte se během letu.“

„Takže mimo Evropu?“

„I tak by se to dalo říct. Souhlasíte?“

Ljuba přece Kováře požádala, aby byl plukovníkovi ve všem k dispozici.

Kývl hlavou.

„Ale cestou jsem přišel o kufr...“

„Nemějte obavy, vybavení pro vás už máme připraveno.“

Takové letadlo JFK ještě neviděl. Nedivil se, že startovali až v noci. Kdyby vzlétli ve dne, mohli by na nebi nad Středočeským krajem způsobit zbytečnou pozornost. Teď letoun trůnil v uzamčeném hangáru, do kterého se prokousávali čtyřnásobnou ostrahou. Za uniformami českých strážníků rozpoznal JFK hranaté postavy amerických bodyguardů, v čemž ho utvrdila i svérázně přežvykovaná americká angličtina. Tipoval na některý z jižních států, Alabamu nebo Georgii. Češi sem, zdá se, přístup neměli.

Hangár tonul ve tmě a Kovář mohl jen letmo zahlédnout mimořádně štíhlý trup letounu s úzkými šípovitými křídly. Neurčitá prostora kolem něj zkreslovala rozměry. Odhadl délku trupu na padesát metrů a marně se snažil rozluštit, jakou barvu má nátěr na povrchu stroje. Nespatřil ani žádné výsostné znaky. Letoun byl, zdá se, plně anonymní.

Vyběhli po několika schůdcích a vzápětí se za nimi zavřely dveře. Prostor uvnitř byl rozdělen na několik salonků a jak se zdálo, bylo zde možné i přespat. Nebyly tu žádné stewardky, jen muži. John spatřil dva palubní průvodčí v nenápadných uniformách; ti už se nemuseli převlékat za české strážníky, po přistání tady v Ruzyni patrně palubu letadla neopustili. Ani jeden z nich nebyl pilotem, pilotní kabinu vůbec neviděl. A co bylo nejzajímavější – stroj neměl okna. Byl to zvláštní stísněný pocit, cestovat letadlem bez oken. Tajemný šípovitý stroj.

„Vyvine jistě nejméně 3 M,“ nadhodil Kovář.

Plukovník Edwards se připoutal v sedadle vedle něj. Oba měli dost místa, protože nikdo jiný už necestoval. Vzápětí JFK ucítil, že stroj se pohnul. Uslyšel svištivý zvuk, ale stroj byl mnohem tišší než běžná proudová letadla.

Asi deset minut letadlo rolovalo na ploše, Kovář slyšel, jak kola skáčou na dilatačních spárách mezi betonovými panely, ale v kabině jinak nebyly žádné otřesy znát. Pak ho silné přetížení přitisklo hluboko do sedadla. Letadlo se vzneslo snad během pěti vteřin od okamžiku, kdy se rozjelo po ranveji.

„Letíme mnohem rychleji než 3 M,“ odpověděl plukovník Edwards, když už byl stroj ve vzduchu. Přetížení neustávalo.

„Jak rychle?“ ptal se Kovář. „Takhle budeme za oceánem během dvou hodin.“

„Nespěchejte s otázkami, vše se včas dovíte.“

Svištění pomalu utichalo. Přetížení už bylo snesitelné, přesto se Kovářovi zdálo, že letoun pořád stoupá. Odhadl výšku na čtyřicet nebo padesát kilometrů.

„Tak teď už snad můžete vyklopit, oč jde,“ podotkl Kovář. „Tady snad opravdu žádné štěnice nemáte.“

„To tedy určitě ne,“ řekl Edwards. „Pane Kováři, vzpomenete si jistě na výpravy Apolla.“

„To už je dost dávno,“ odvětil Kovář. „Osobně si to nepamatuji.“

„Možná tomu tak skutečně je,“ řekl dost záhadně Edwards. „Jako poslední přistálo na Měsíci Apollo 17. Bylo to v roce 1972, výprava odstartovala z mysu Canaveral 7. prosince a vrátila se 19. prosince. Její posádku tvořili pilot lunárního modulu LM Harrison Schmitt, pilot velitelského modulu VM Ronald Evans a velitel letu Eugene Andrew Cernan, zvaný Gene. To byl, tuším, původem váš krajan.“

„Byl původem Slovák, takže to byl skoro krajan.“

„Budiž, omlouvám se, ale v národech Evropské unie mám poněkud zmatek.“

„Proč mi to všechno ale vyprávíte? To si najdu v každé učebnici kosmonautiky.“

„Vydržte ještě. Lunární modul Challenger s posádkou Eugene Cernan a Harrison Schmidt přistál 11. prosince 1972 na povrchu Měsíce v údolí Taurus-Littrov v měsíčním Mare Serenitatis. Tato výprava měla s sebou malé elektrické vozítko Lunar Rover, mohli se tedy dostatečně vzdálit od modulu. A tam, 13. prosince v půl třetí odpoledne, vyslal Eugene Cernan do řídicího střediska v Houstonu zajímavou zprávu. Domnívám se, že má interpretace by byla nedokonalá, jistě bude lepší, když vám přehraji originál.“

Kovář nevěděl, kam vlastně Edwardsův monolog směřuje, a tak přikývl.

Plukovník spustil přehrávač ve svém mobilním telefonu. Po chvíli se ozval starý záznam, plný přeslechů a vesmírného praskotu. Slova velitele výpravy i odpovědi řídicího střediska z Houstonu byla však srozumitelná.

„Houstone, máme problém.“

„Challenger, co se děje?“

„Nebudete tomu věřit. Já sám si myslím, že mám vidění.“

„Je jasný den, Challenger, obraz máme čistý.“

„To jistě ano, ale kamera nemíří sem. Vyškrábal jsem se na malý hřeben, asi tak devět stop nad úroveň terénu. Mám před sebou nevelkou planinu a tam v pozadí zřejmě stěnu impaktního kráteru. To říkám ale jen proto, abyste věděli, že jsem se nezbláznil.“

„To ti rádi věříme, Challenger. Co ještě vidíš?“

„Je tady nějaký chlap.“

„...“

„Houstone, proč nic neříkáte, rozuměli jste mi?“

„Ano, řekl jste, že je tam nějaký chlap. Tak to musí být Schmitt.“

„Ne, Schmitt je asi šedesát yardů za mnou a právě se hrabe lopatkou v zemi. Tohle je jiný chlap.“

„...“

„Ovšem, věděl jsem to, nevěříte mi.“

„Eugene, popište nám ho!“
„Jistě, myslíte si, že je to přelud, ale tady asi osmdesát yardů před sebou vidím člověka.“
„Není to skála ve tvaru muže? Je tam přece zvláštní světlo a může se zdát...“
„Už jste slyšeli, aby nějaká skála kráčela?“
„Chcete říct, že ten člověk – se pohybuje?“
„Ano, právě to, Jde směrem ke mně, určitě mě už viděl.“
„Rusové!“
„Ne, myslím, že to není Rus. To totiž nemůže být Rus.“
„Jak jste to poznal?“
„Každý Rus, který by přistál na Měsíci, by musel mít na sobě skafandr.“
„Chcete říct, že...“
„Ano, právě tohle chci říct. Ten chlap jde směrem ke mně a nemá skafandr.“
„Vždyť tam není vzduch, a tak nemůže...“
„To vím taky. Říkám jen to, co vidím. Je tady člověk ve zvláštní modrošedé kombinéze, je dokonale přiléhavá. Určitě má holé ruce i obličej, hlava je přikrytá jen jakousi kuklou.“
„Je ozbrojen?“
„Ne, nezdá se mi, že by měl nějakou zbraň.“
„Challengere, nařizujeme vám stáhnout se do lunárního modulu. Okamžitě.“
„Ne, tak rychle to nepůjde. Rád bych si totiž na něj počkal. Pokud je to nepřítel, tak mu stejně neutečeme.“
„A co na to říká Schmitt?“
„Nic, ten tuhle frekvenci neslyší.“
„Tak pochopte jednu věc, Challengere, potřebujeme svědectví vás obou, a ještě lépe nějaký ten obraz. Zkuste na něj namířit kameru, ať ho taky vidíme. Challengere! Challengere, ozvěte se...“
Záznam skončil.
„Jak to bylo dál?“ zajímal se Kovář.
„Když se tam dobelhal Harrison Schmitt, byla planina prázdná. Chtěli se vydat na to místo, kde Cernan viděl přízrak, ale před nimi byl terénní zlom, který nemohli překonat. Proto nemohli přinést žádný důkaz o tom, zda tam zůstaly nějaké stopy.“
„Takže se pak mělo za to, že Cernan měl vidiny, a nikdo ho už do vesmíru nepustil.“
„Ne tak docela,“ podotkl Edwards. „Byl to muž činu. Když nestihl zavolat svého druha ani nepřinesl kameru, měl ještě jednu zbraň v záloze.“
„Jakou?“
„Fotoaparát. Eugene Cernan ten přelud osmkrát vyfotografoval.“
„A výsledek?“
„Přivezl na Zemi osm snímků měsíční krajiny a na ní obrys člověka bez skafandru. Ten muž měl na sedmi snímcích tvář ve stínu, proto nebylo možné rozpoznat jeho rysy. Jisté bylo jen to, že si to Cernan nevymyslel a že tedy na Měsíci byl objeven inteligentní život. Nepochybně se ale jednalo o návštěvníky, a protože pocházel ze Země roku 1972, pak to byli...“
„Ufoni?“
„Ne, na ty snad nevěříte. Návštěvníci. Z jiného času, z jiné doby.“
„A co Maurbyho efekt?“
„Jistě, víme o něm. Z nějakých důvodů ten efekt neúčinkoval.“
„Proč se nepokračovalo ve výzkumu?“
„Apollo 18 mělo přistát na stejném místě a jeho stěžejním úkolem bylo zjistit, co za tím přeludem stojí. Ale federální vláda program Apollo ze známých důvodů zastavila. Fotografie zmizely v trezoru a posádka dostala příkazem mlčet.“
„Dobře, ale pořád ještě nechápu, jak to souvisí se mnou.“

„Teprve před několika týdny se podařilo díky novým technickým kouzlům rozpoznat tvář muže na fotografii. Toho, co se toulal po Měsíci.“

„A co se zjistilo?“

„Mimo veškerou pochybnost jste to byl vy, Johne Francisi Kováři.“

Kovářova tvář znehybněla. Chvilí pozoroval plukovníka a pak se znovu zaposlouchal do svistotu motorů.

„My neletíme do Spojených států, plukovníku.“

„Ano, uhodl jste, do USA skutečně neletíme,“ odvětil Edwards. „Letíme na Měsíc.“